

Slniečnica

Školský časopis

Ročník: druhý

Číslo 1.

ZŠ s MŠ Likavka

Milí kamaráti,

Po roku sa opäť vraciame medzi Vás s časopisom Slniečnica. Hoci slnečnice už svoje hlávky skláňajú k zemi, naša Slniečnica Vás bude sprevádzať celým školským rokom.

Chceme pre Vás pripraviť časopis nabitý informáciami zo života našej školy, anketami, literárnou a výtvarnou tvorbou, testami, hádankami, vtipmi, humorom...

K úspechu nášho časopisu potrebujeme aj Vašu pomoc.

Vaše príspevky sú srdečne vítané na e-mailovej adrese:

casopis.slnecnica@centrum.sk

Chceme robiť časopis s Vami pre Vás.

Redakcia

Redakčná rada:

- Bystričanová Ľubica
- Muchová Mária
- Hradská Ivana
- Lištiaková Martina
- Adamčiaková Monika
- Priesolová Michaela
- Trepánová Ivana
- Kocsis Patrik

Školský rok: 2009/2010

A opäť sme tu...

September pricválal veľkými krokmi a zasa sa otvorila brána školy, aby prijala do svojho náručia žiakov.

Čas letného odpočinku sa skončil. Po dvoch voľných mesiacoch, po osviežení ducha a tela sa opäť začína obdobie vážnej práce.

Ako ten čas letí. Dnes sme sa zobudili skôr ako v iné dni a neprívalo nás usmiate prázdninové slniečko, ale štrbavé ako prváča.

Prichádzame po jednom, po dvoch i viacerí spolu. Osirelé lavice ožívajú a učitelia otvárajú nové triedne knihy, aby začali písať na čistú stranu.

2.septembra sme sa zišli na školskom dvore, aby sme privítali nový školský rok 2009/2010.

Na otvorení bol prítomný pán riaditeľ ZŠ s MŠ Likavka, starosta obce a ďalší milí hostia. Pán riaditeľ zvlášť privítal prváčikov a všetkým nám poprial veľa úspechov do nového školského roku.

Martina Lištiaková

Prázdniny

Poviem prázdniny a každý má plnú hlavu nápadov. Pred dvoma mesiacmi sa skončili naše najdlhšie prázdniny. Každý rok nám vyplnia celé leto. Trávime ich rôzne, ako nám rodičia naplánujú. Pre mňa boli prázdniny pekné. Začiatkom prázdnin som bola s rodičmi a súrodencami pri mori v Grécku.

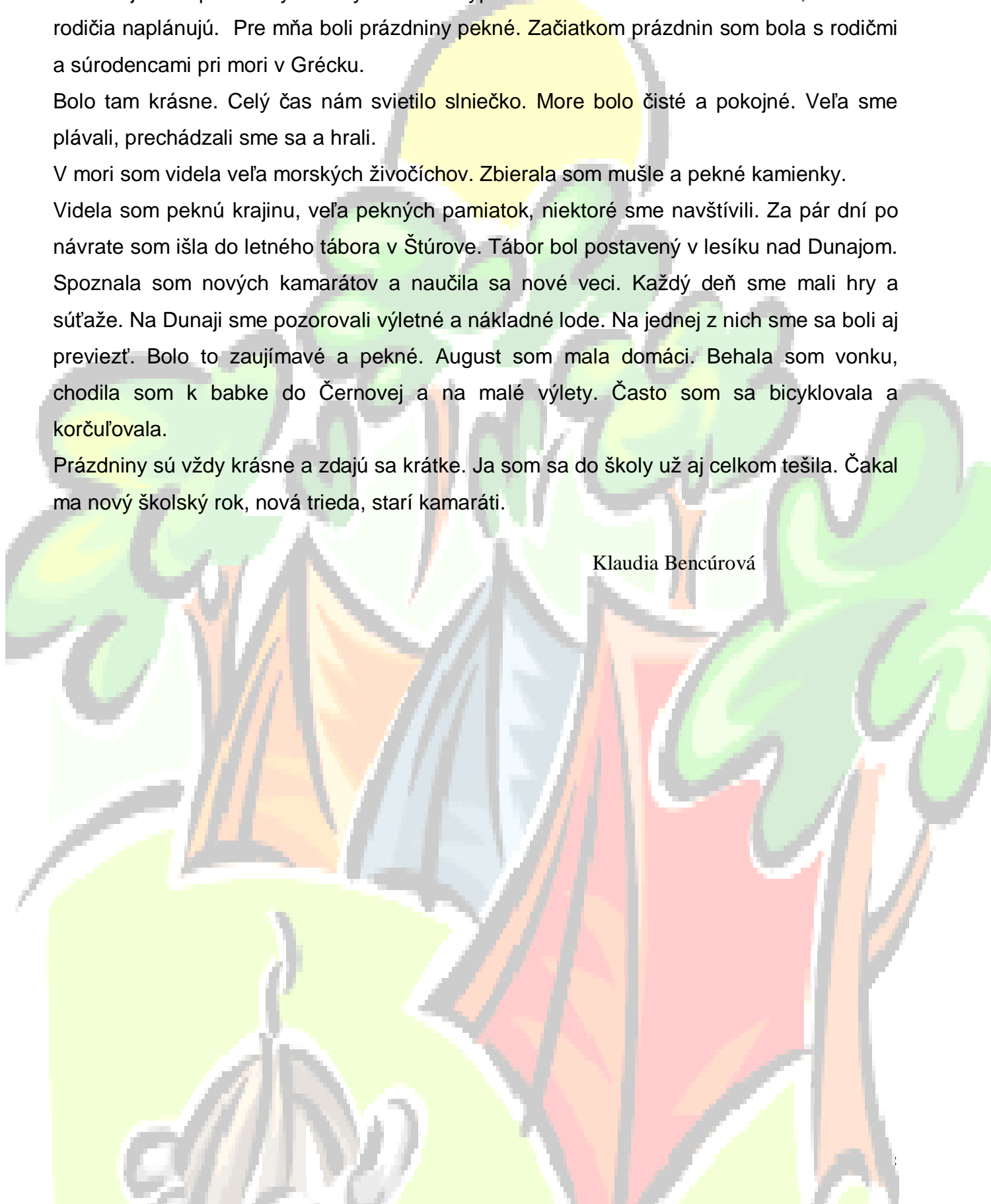
Bolo tam krásne. Celý čas nám svietilo slniečko. More bolo čisté a pokojné. Veľa sme plávali, prechádzali sme sa a hrali.

V mori som videla veľa morských živočíchov. Zbierala som mušle a pekné kamienky.

Videla som peknú krajinu, veľa pekných pamiatok, niektoré sme navštívili. Za pár dní po návrate som išla do letného tábora v Štúrove. Tábor bol postavený v lesíku nad Dunajom. Spoznala som nových kamarátov a naučila sa nové veci. Každý deň sme mali hry a súťaže. Na Dunaji sme pozorovali výletné a nákladné lode. Na jednej z nich sme sa boli aj previezť. Bolo to zaujímavé a pekné. August som mala domáci. Behala som vonku, chodila som k babke do Černovej a na malé výlety. Často som sa bicyklovala a korčuľovala.

Prázdniny sú vždy krásne a zdajú sa krátke. Ja som sa do školy už aj celkom tešila. Čakal ma nový školský rok, nová trieda, starí kamaráti.

Klaudia Bencúrová

Sme jedna veľká rodina

Hneď ako sme vošli do malej budovy, zarazil nás pokoj a klud, aký u nás nikdy nepanuje.

1.B nás slušne privítala už kompletne pripravená na výtvarnú.

Keď sa na nás žiaci začali usmievať nesmelými štrbavými úsmevmi, mysleli sme si, že sa budú báť, no opäť nás prekvapili. Prváčatá boli smelé, veselé a pohotové.

Prezradili nám, že zbožňujú všetky predmety, počnúc matematikou končiac telesnou a dokonca, že sa už naučili písať písmenká a, e, i...

Nestačili sme sa čudovať a sánky nám naozaj spadli hneď, ako nám zarecitovali veselé básničky na číslice 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Veď tieto deťúrence sú šikovnejšie ako my, čo ledva zahabkáme *Mor ho!*

„Do školy sa tešíme každý deň.“ povedali nám zborovo.

A bodaj by sa netešili, keď ako samy vravia, majú super pani učiteľku.

„Sú to naozaj veľmi šikovné, múdre a usilovné deti. Navyše je ich málo, tak sa dá s nimi veľmi dobre pracovať.“ chválila svojich zverencov pani učiteľka Jurčinová a jedným dychom dodáva:

„Po tých dvoch mesiacoch sa naučili disciplíny a teraz je radosť tu učiť.“

K príjemnej atmosfére pridala aj krásna výzdoba triedy, ktorú si žiaci vyzdobili vlastnými výtvormi.

Do 1.A sme prišli akosi neskoro, takže sme našli len pani učiteľku Vierku Bakošovú. Tá nám ale pohotovo „zohnala“ 4 deťúrence. Všetky sa tešili do školy, chválili každý predmet, pani učiteľku, spolužiakov.

Na otázku, čo by zmenili na škole, keby mali zázračnú paličku, odpovedali ihneď:

„Nič, nám sa tu páči.“

Naozaj, elán by sme si od prváčikov mohli nosiť vo fľaškách.

„Ja raz budem modelka,“ sebavedomo vyhlásila prváčka a blysla 2 trvalými zubami.

„Ja mechanik,“ vážne prikývne malý chlapec.

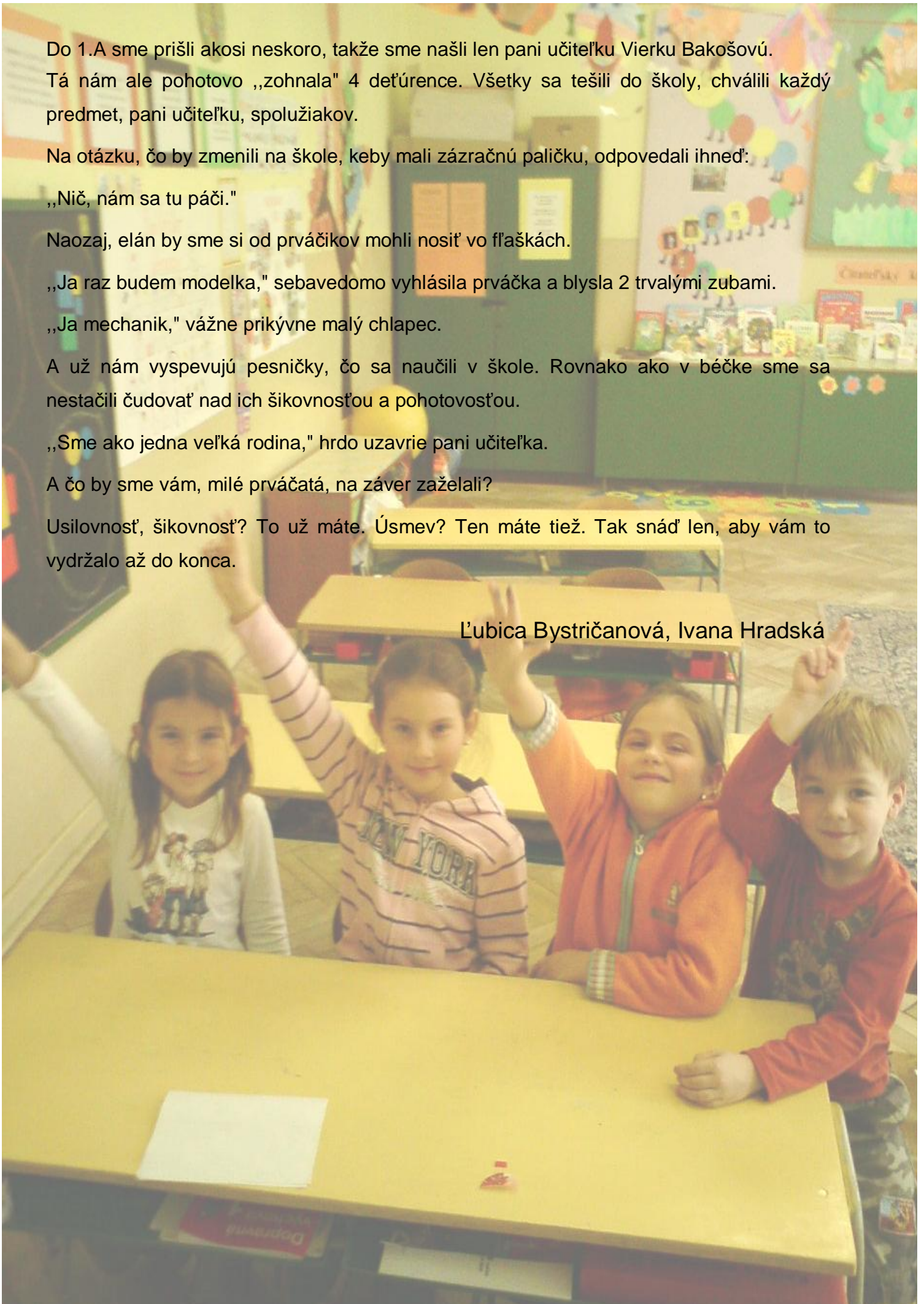
A už nám vyspevujú pesničky, čo sa naučili v škole. Rovnako ako v béčke sme sa nestačili čudovať nad ich šikovnosťou a pohotovosťou.

„Sme ako jedna veľká rodina,“ hrdo uzavrie pani učiteľka.

A čo by sme vám, milé prváčatá, na záver zaželali?

Usilovnosť, šikovnosť? To už máte. Úsmev? Ten máte tiež. Tak snáď len, aby vám to vydržalo až do konca.

Ľubica Bystričanová, Ivana Hradská

Křivoklát

Cez prázdniny sme išli do Kamenných Žehrovic zaviezť ku tete Jane Endyho (psa) na výstavu. Zobrali sme aj ďalších psov, a to Beky, Fíby a Dášku. Cesta do Prahy bola dlhá, ale išli sme po diaľnici, tak ubehla celkom rýchlo. Keď sme prišli do Kamenných Žehrovic, bola asi polnoc. Teta Jana, mamina a ocino boli radi, že sme dobre došli, lebo pred Prahou bola veľká dopravná nehoda a aj my sme ju museli pomocou navigácie obísť, lebo v kolóne by sme čakali viac ako 3 hodiny. Približne o jednej v noci sme si išli trocha pospať. Ráno sme sa zobudili a išli sme poobzerat pražské pamiatky, napríklad Pražský hrad, Karlov most, videla som Orloj.

Do Prahy sme šli autobusom, lebo teta Jana býva v Kamenných Žehroviciach, čo je malá dedinka kúsok od Prahy. Veľmi sa mi páčilo aj cestovanie metrom, čo je vlak, ktorý jazdí pod zemou, ide ticho a rýchlo. Treba si dobre pozrieť mapu metra, aby ste vedeli, na ktorej zastávke treba vystúpiť či prestúpiť. Aby sme sa nestratili v Prahe, mamina kúpila aj veľkú mapu mesta, ktorá nám pomohla sa zorientovať, aby sme stihli popozerať pamiatky, ktoré sme si vybrali. Páčil sa mi samotný Pražský hrad, kráľovská záhrada, ale najkrajší bol Karlov most s krásnymi sochami, Pražský orloj, kde sa každú hodinu v okienkach ukazujú sochy svätcov, na zvonci zvoní kostra, ako aj samotné námestie, kde bolo veľa starodávnych áut. Dalo sa povozit' na kočiari, ktorý ťahal pár koní, bolo tam veľa kostolov s krásnou výzdobou. Pri orloji bol obchod a tam som videla, ako sa robia cukríky Roxy. Bolo tam aj múzeum čokolády, ale bolo moc drahé vstupné, tak sme nakoniec nešli. Pozrela som sa aj na Václavské námestie, kde som videla sochu kráľa Václava na koni.

Poobede sme išli ku tete Jane na obed a potom mamina s tetou strihali psov. My s ocinom sme sa zahráli karty. Ocino ma naučil triky s kartami. Večer mamina s tetou Janou išli ku veterinárovi dať Endymu skontrolovať oči a ja s ocinom sme zostali doma, tak sme si zapli televíziu a zahráli sa žolíka. Na druhý deň sme išli navštíviť hrad Křivoklát. Je to hrad, ktorý slúžil kráľom a šľachte hlavne pri lovoch. Prvé zmienky o hrade sú z roku 1110 od kronikára Kosmasa. Kamenný hrad na tomto mieste začal budovať Václav I. v polovici 13. storočia. Veľký význam nadobudol za vlády Přemysla Otakara II, ktorý bol Václavovým synom. Na tomto hrade často trávil svoj čas aj Karol IV, ktorý tu prežil hlavne svoje detstvo. Křivoklát bol niekoľkokrát ťažko poškodený požiarom. Stal sa obávaným väzením. Poslední majitelia hradu Fürstenbergovci, ktorí hrad vlastnili až do roku 1929, ho priviedli reštaurovaním k záchrane a vlastne až k dnešnej podobe. Na hrade je veľa cenných diel, rôznych starodávnych nábytkov, veľká knižnica, nádherné obrazy. Veľmi sa mi páčila aj zbierka saní, od obyčajných, na ktorých sa sánkovali deti poddaných, až po sánky bohatých a kráľov.

Výlet sa mi veľmi páčil, na budúce, keď znova pôjdeme k tete Janke, pôjdeme pozrieť ZOO a mamina chce ísť aj na Karlštejn, čo je hrad, ktorý dal postaviť Karol IV.

Monika Adamčiaková

SVETOVÁ VÝSTAVA PSOV

Dňa 8.-11.10. 2009 sa uskutočnila Svetová výstava psov v Bratislave. Prihlásených bolo okolo 30 000 psov z celého sveta, medzi nimi aj naši . V dňoch 8.-9.10. sme sa výstavy nemohli zúčastniť, lebo by som nešla do školy, ale dňa 9.10. poobede sme vyrazili. Teta Andrea nás ubytovala do jej ďalšieho bytu v paneláku. Dňa 10.10. sme vstávali o 3:15, aby sme sa stihli pochystať a nečakali v kolóne. Vystavovali sme iba Endyho, ktorý získal ocenenie VÝBORNÝ 5, to znamená, že bol 5. najkrajší pes v jeho triede z celého sveta. Nakoľko sme psíkov na výstavu hlásili už v januári, nemohli sme predpokladať, v akej budú výstavnej srsti a žiaľ Fíby a ani Dášenka neboli vo výstavnej srsti. Dňa 11.10.- čiže na druhý deň po výstave sme mali vo Viničnom Klubovú výstavu bradáčov, na ktorej sa zúčastnili skoro všetky vystavované bradáče, ktoré boli na svetovej výstave, celá svetová špička bradáčov. Endy dostal VÝBORNÝ 1, CAC /to znamená, že vyhral svoju triedu a CAC je čakať šampióna danej krajiny, kde sa výstava poriadala/ . Dášenka, ktorú som vystavovala ja, dostala ohodnotenie VELMI NÁDEJNÁ 3. Poobede sa vyhodnocovali TOP bradáči za rok 2009 a TOP bradáč výkon za rok 2009. My sme sa umiestnili: TOP bradáč:

- 3. miesto ENDY

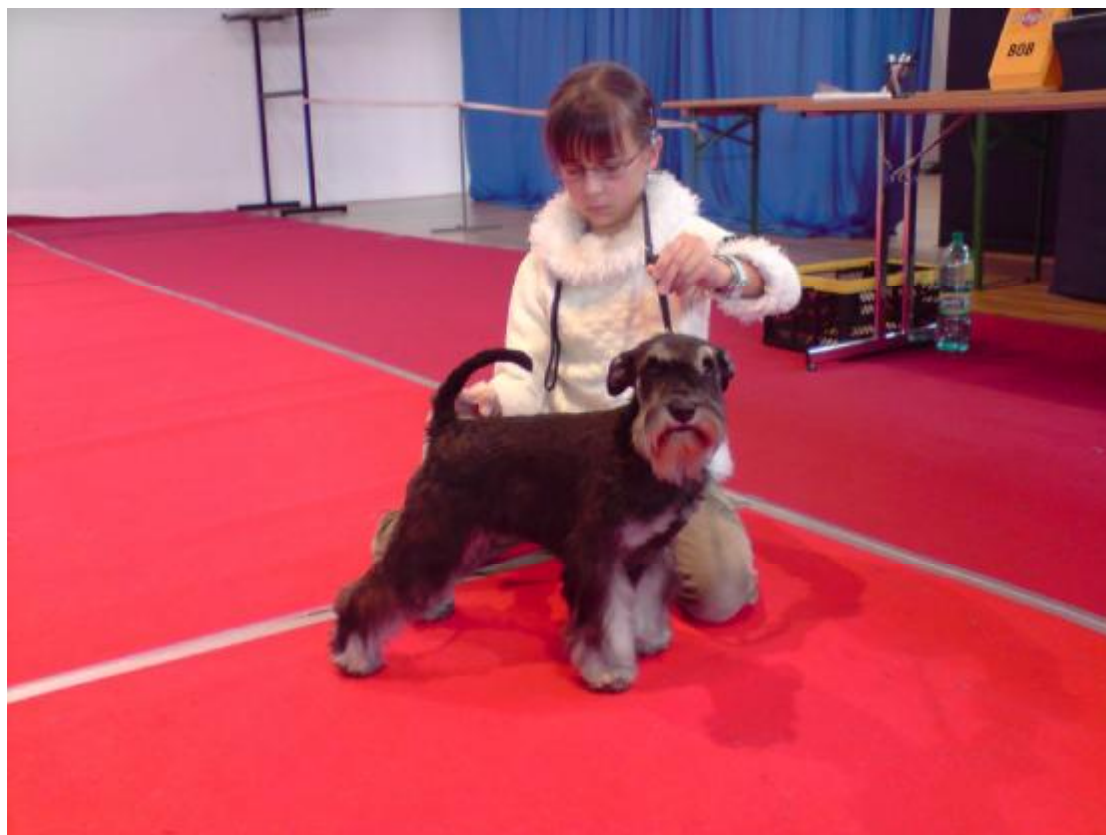
- 4. miesto FÍBY

TOP bradáč výkon: - 1. miesto GWENN (so mnou)

- 2. miesto BEKY

- 3. miesto ENDY

Monika Adamčiaková

Koľko rečí vieš, toľkokrát si človekom

„Koľko jazykov vieš, toľkokrát si človekom.“ hovorí jedno staré príslovie.

No každý nad tým len mávne rukou, uškŕňajúc sa.

A že to platí v cudzej zemi, to sa len potvrdilo. V Maďarsku dvojnásobne! Cestou z Jadranu sme sa zastavili pri ďalšom „mori“. Nebolo slané ani veľmi hlboké, no bolo maďarské. Aké by to bolo Maďarsko bez pikantných halaszlé? A my, ako poriadni gurmáni, poznajúci už chuť Jadranu, chceli sme okúsiť aj maďarskú kuchyňu.

Sediac v peknom prostredí s výhľadom na západ slnka v Balatone, pri živej maďarskej muzike, sme čakali na jedlo. Naše čuchové bunky boli dráždené vôňou rýb, klobás, halaszlé a iných dobrôt.

Obsluhovala nás milá, sympatická mladá slečna, ktorá nás pozdravila v niekoľkých jazykoch. Začala v maďarskom, nemeckom, francúzskom, anglickom a zdalo sa mi, že je to aj fínština, no nie som si istá. Tieto pozdravy vyvolali lavínu kázní, aké sme my hlúpe, že sa nechceme učiť, že sme lenivé. Hneď nám sánky spadli, že ozaj je dobré naučiť sa aspoň tie dva cudzie jazyky. Priznala som to aj rodičom, ktorí boli na mňa takí hrdí z môjho náhleho osvietenia, že mi hneď objednali aj ice cream. Čašníčka nám doniesla, čo sme si objednali. Aj oči by jedli, nos bol vydráždený do najvyšších obrátok...

Ešte nám zaželala dobrú chuť, zase v niekoľkých jazykoch, a to už boli rodičia pripravení si ju adoptovať... Až do chvíle pokiaľ mame nedošiel chlieb.

Chcela som si dokázať, a nielen sebe, ale aj rodičom, že nie som taká hlúpa, že nech si ma radšej ešte nechajú.

Odhodlane som vstala a krištáľovo čistou angličtinou som prehovorila:

„Another bread please.“

Spokojná so svojím výkonom som sa otočila k rodičom, či aj oni to tak cítia. Samozrejme, úsmev im tancoval od ucha k uchu. Svrne sme čakali, kedy mi ten chlieb teda podá. Ona však nechápavo pokrčila nos a pýta sa:

„Et ket Brad Pitt?“

Zostala som zarazená jej výrazom, tak som zopakovala otázku v domnení, že som zle artikulovala. Mame zamrzol úsmev na perách.

To už však zo zákulisia vychádzali kuchári, čašníci, upratovačky v snahe vidieť Brada Pitta.

Rodičia už skoro plakali, akú to hlupaňu doma chovajú. No a ja?

Nevedela som, či sa smiať alebo plakať, preto som znova opakovala žiadosť o chlieb, nech sa už totálne strápnim.

Myslela som, že sa prepadnem pod Balaton, keď tu jeden kuchár po slovensky vykrikol:

„Však ona chce chlieb, vy blázni!“ a prstom ukázal na chlieb.

A veď som ja vedela, že ma p. u.Strnisková dobre tú angličtinu naučila! Vivat p. u. Strnisková!

Pri našom stole vybuchol hurótsky smiech. Mame vytryskli slzy z očí, ale nie preto, že sa za mňa hanbí, ale od pýchy.

Taká som rada, že ma za tú hlúpu Maďarku nevymenila.

Keby nie p.u.Strniskovej, tak som pri maďarskom mori možno dodnes.

Bystričanová Ľubica

Anjel
Armáda spomienok,
sila úsmevu,
zmieta sa v prívale rokov,
starobe, žiaľu.
Anjel leží na zemi,
tajomná bytosť zomiera.
Únavou je zmorený,
tíško prosí - pomôž mi!
Popraskané pery zmáča dážď,
malé kamienky v dlani zvierajú.
Už cíti tajomnej smrti plášť -
- anjel pomaly zomiera.
O posledný nádych
oberá ho ľudská pýcha.
Tichý, prerývaný výdych -
- anjel už nedýcha.

Ľubica Bystričanová

Mier

O mieri sa veľa spieva,
mier šťastie rozosieva.

Mier je slovo krátke,

no udržať ho je ťažké

33lilinka338

Odporúčame prečítať Stephenie Meyer Twilight sága

Príbeh. Legenda. Súmrak.

Bella bola vždy trochu iná. Keď sa jej mama znova vydala a odišla na Floridu, Bella sa rozhodla stráviť nejaký čas so svojím otcom.

Odsťahovala sa do malého mestečka Forks na Olympijskom polostrove, kde slnko večne zahaľuje ťažká clona mračien, bez toho, aby čakala, že sa jej život zmení...

Na prvej hodine v novej škole si prisadne k tajomnému Edwardovi Cullenovi, o ktorom sa po škole hovoria zvláštne veci rovnako ako o jeho súrodencoch. Bella postupne zisťuje, že sa do záhadného Cullena zamilovala.

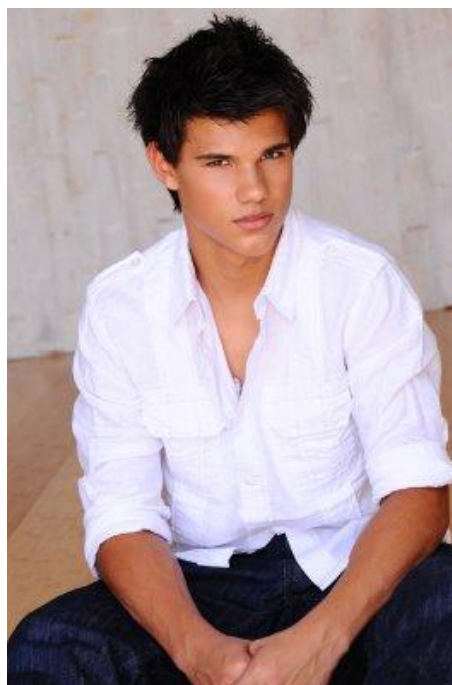
Edward je so svojou porcelánovou pokožkou, prenikavými zlatými očami, mýmivým hlasom a nadprirodzenými schopnosťami neodolateľný, no zároveň nepreniknuteľný.

Bella má svoje podozrenie, ktoré jej iba potvrdí jej kamarát Jacob v jednej Quileuteskej legende. Edward je upír. Isabella prezradí Edwardovi, že jeho tajomstvo je vyzradené.

Príbeh začína naberať na obrátkach, keď sa do záležitosti pripletú vkolaci na čele s Jacobom, ktorý chce Bellu uchrániť od hroznej smrti.

Rozpúta sa tichá vojna medzi odvekými nepriateľmi.

Na scénu však nastupuje kráľovská upíria rodina Volturiovcí, ktorí považujú za potrebné Bellu navždy umlčať alebo premeniť na nesmrteľnú bytosť, aby tajomstvo nebolo vyzradené.

Bella tak stojí pred vážnym rozhodnutím. Má zahodiť svoju ľudskosť a vymeniť ju za nekonečnú existenciu po boku svojho Edwarda alebo vložiť svoj život do rúk ľahkovážnych vlkolakov?

Edward ju ale odmieta premeniť. Nechce riskovať Bellin život, pretože ak upír ochutná ľudskú krv, nedokáže prestať a stane sa z neho vražedná beštia.

Podarí sa teda Belle presvedčiť Edwarda? A dokáže ju Edward zachrániť pred upírmi, ktorí si na ňu „brúsia zuby“? A hlavne, dokáže ju ochrániť pred sebou samým?

Ľubica Bystričanová

Šepká sa...

...že naša redaktorka Mária zmení farbu vlasov. Bude z nej blondínka?

...že Kristína chystá vlastné CD.

...že Martina chystá ďalší strhujúci účes.

...že v 3.B vybuchne atómová bomba.

...že Bin Ladin je ukrytý na dievčenských záchodoch- kabínka č.3.

...že na návštevu zavíta Orlando Bloom.

...že jedna z našich učiteliek sa rozhodla vydať na dráhu modelky.

Mária Muchová, Ľubica Bystričanová

Hlášky zo žiackej knižky

Prosím, pribalte vášmu synovi väčšiu desiatu, lebo na hodine náboženskej výchovy konzumuje papiere.

Vaša dcéra nosí vyzývavé sukne a hlboké výstrihy, čím úmyselne púta môj pohľad.

Vaša dcéra rozbila Lacovi gule - vianočné.

Žiak si kúpil gélové perá a bez vedomia spolužiaka mu popísal nimi po hlave.

Žiak si na hodine dejepisu čítal detský časopis Adelka.

Žiak si do školy zobral hračky a rozdával ich v zborovni.

Rozbila okno a vyhovárala sa, že je dusno.

Hlášky zo školských lavíc

Učiteľ: Kde je slnko najdlhšie nezatienené mrakmi?

Žiak: V Tatrách!

Učiteľ: Dajte si k tomu pomlčku.

Žiak: Počkať! Dlhú alebo krátku?

Učiteľ: Z čoho rastú ľudia?

Žiak: Z dažďa.

Učiteľ na krúžku: Nechcem vás vyhadzovať, ale vypadnite.

Učiteľ: Zasvietim? Je to tak lepšie?

Žiaci: Áno, áno.

Učiteľ: Tak zhasnem.

Učiteľ: Kedy ste preberali zlomky?

Žiak: V 3. polroku.

Žiak: To kura je nejaké tučné, nie? Okotí sa?

Učiteľ: Ty sa hlásiš? Nie, češeš. No tak to už odlož,
lepšie to už nebude!

Žiak: Môžem ísť na WC?

Učiteľ: Každú hodinu? Kúpime ti z triedneho fondu pampersky a bude to vyriešené.

Učiteľ: Ešte raz to zopakujem. Pre pomalšie typy.

Učiteľ: Áno, veď môžeme sa zahrať aj na postihnutých,
však?

Učiteľ: Kedy vznikla slovenská národná hymna Nad Tatrou sa blýska?

Žiak: Keď pršalo.

Mária Muchová, Ľubica Bystričanová

Hádanky

Čo je to?

Prostred blata kúsok zlata.

Čo je to?

Chlapček, žiačik, ty ma znáš, často so mnou narábaš; na sedadlách bývam, strojom hodín hýbavam; zdobím devu, panáka.

Čo je to?

Je to dlhé, je to krátke, je to tvrdé, je to mäkké.

Čo možno vidieť so zatvorenými očami?

Čo bolo zajtra a čo bolo včera?

Rástli štyri brezy, na každej z nich boli štyri konáre, na každom konári štyri halúzky, na každej halúzke štyri jablká. Koľko bolo jablák spolu?

Pod akým stromom spí zajac, keď prší?

Kde voda stojí stĺpkom?

V lete máva kožuch hustý, v zime je zas holý, pustý?

Päť komôrok, jedny dvere.

(í, ý, i, y), (mesiac), (pero), (sen), (dnešný deň), (ani jedno, na breze jablká nerastú), (mokrým), (v pohári), (strom), (rukavice)

Povedali múdri

Zbabelci zomierajú ešte pred smrťou. Hrdinovia ju okúsia len raz.

William Shakespeare

Veselosť je druhom odvahy.

Ernest Hemingway

Pozdravujem všetkých svojich nepriateľov. Vďaka vám viem, že nemám každému veriť.

Anonym

Ohováranie sa začína, keď sa ľudia nemajú o čom rozprávať.

František Síleš

Múdrosť často neprichádza s vekom.

Niekedy vek prichádza aj sám.

Anonym

Múdrosť ma tri roky naháňala, ale ja som bola rýchlejšia.

Anonym